

Hauge, som ogsaa af efterfølgende Talere, talt meget smukt og meget rigtigt om den store Betydning, Læplantninger har her i Landet, særlig for den jyske Halvøs Vedkommende. Jeg tror ikke, der i dette høje Ting er nogen Uenighed i saa Henseende. Jeg tror, der er fuld Enighed om, at Hegns- og Læplantningen har den allerstørste Betydning og er en af de landøkonomiske Foranstaltninger, der fortjener Lovgivningsmagtens Støtte, og jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Knud Hansen havde behovet at foretage en saa omfattende Oplæsning som den, vi var Tilhørere til før. Det glædede mig naturligvis, at det ærede Medlem gjorde mig den Ære ogsaa at oplæse en Udtalelse af mig, saa gammel som helt tilbage til 1906; det beviser, at min Interesse for dette Spørgsmaal ikke er af helt ny Dato. Men det, der efter min Mening er Realiteten i dette Spørgsmaal, er, hvorvidt det er forsvarligt nu at skride til Forhøjelse af denne særlige Bevilling, medens den hele lange Række af Bevillinger, som blev nedsat for kun et Aar siden, bliver staaende uden Forhøjelse.

Jeg maa minde om, at da vi i forrige Rigsdagssamling ved Afslutningen af Behandlingen af den Finanslov, som er gældende nu, maatte indføre en hel Række Beparelser, var Landbrugsministeriet det Ministerium, der, set i Forhold til Budgettets Omfang, procentvis var Genstand for langt den største Nedsækering, og det gjaldt en Række Bevillinger, som jeg maa tilstaa, at jeg meget nødig saa beskaaret; men det kan jo ikke nytte at tale om Sparsommelighed, naar man ikke vil bringe Ofre derfor. Blandt de Bevillinger, som blev nedsat, var ganske rigtigt denne Bevilling om Hegns- og Læplantning; men jeg maa dog indskyde den forklarende Bemærkning, som maaske ikke har været fremme under Forhandlingerne før, at medens en hel Række Bevillinger til Fremme af Planteavl og Husdyrbrug og til Grundforbedringsarbejder i Almindelighed blev nedsat langt under de Beløb, som havde været bevilget til dem i en Række Aar forud, blev denne Bevilling til Hegns- og Læplantninger kun nedsat til det Beløb, som den havde haft en Række Aar forud. Forholdet er nemlig dette, at paa Grundlag af den Kommissionsindstilling, det ærede Medlem Hr. Knud Hansen oplæste, blev Bevillingen forhøjet fra 110 000 til 150 000 Kr.; men denne Forhøjelse havde kun været gældende for eet Finansaar, 1922—23, og da man skulde gaa til Beparelser, sparede man nu denne Forhøjelse, men nedsatte i øvrigt ikke Bevillingen, saaledes at det kan

siges, at Bevillingen til Hegns- og Læplantninger, netop fordi den nyder saa stor Interesse, er blevet fritaget for Nedsættelse, medens saa at sige samtlige almindelige landøkonomiske Bevillinger er blevet nedsat.

Nu skulde jeg ikke overfor et stærkt Ønske indenfor Finansudvalget have modsat mig en Forhøjelse paa 40 000 Kr., hvis det ikke var netop dette, at man ved den Nedsættelse, der sidste Aar blev foretaget paa en Række forskellige Omraader, har ramt haardt. Mange har været i Landbrugsministeriet og sagt: kan vi dog ikke faa noget mere, kan vi dog ikke faa en lille Smule Forhøjelse overfor det Beløb, der blev bevilget sidst. Mange har ikke været i Landbrugsministeriet, men føler maaske alligevel saa meget desto haardere de Nedsækeringer, der blev foretaget. Maa jeg minde om en Grundforbedringsforanstaltning, som fuldt vel kan sammenstilles med Læ- og Hegnsplantningen, ja, maaske endda maa sættes højere, en Grundforbedringsforanstaltning, som nu er i høj Grad tiltrængt Landet over, nemlig Mergling og Kalkning. Den store Bevilling, som vi giver dertil, og som alle er tilfredse med at give, blev ogsaa nedsat sidste Aar og meget stærkt nedsat, og der skete den Forandring, at den i Stedet for at være kalkulatorisk, udgørende $\frac{7}{10}$ af al Mergel- og Kalktransport i Landet, blev fikseret. Jeg tror, der kunde siges meget til Fordel for en Forøgelse af denne Bevilling. Lad mig henvise til en saadan Ting som Mergelselskaberne, der nu danner sig rundt om i Landet, og som trænger ikke til Tilskud, men til Laanebevillinger. Vi har maattet sige nej dertil, vi har maattet give Afslag eller i alt Fald, selv om det ikke har været absolutte Afslag, har vi langt fra kunnet stille de Beløb til Raadighed, som var ønskelige.

Se, ærede Medlemmer, det er jo ingen Sag for os overfor en Beparelsesforanstaltning som den, der foretoges sidste Aar, hver især at staa op og tale, smukt og rigtigt, den ene om Betydningen af den ene, den anden om Betydningen af den anden Sag, uden at man egentlig kan modsige det, og at opfordre til at give netop her. Men tager man Stillingen under eet, er Tiden jo ikke inde til at søge at overgaa hinanden i saa Henseende. Jeg maa holde paa, at rent principielt er det, efter at vi har foretaget disse Nedsættelser — og her maa jeg altsaa hævde, at Læ- og Hegnsplantningen ikke blev forfordelt i Sammenligning med andre landøkonomiske Foranstaltninger sidste Aar —, ikke rigtigt, at vi nu Aaret